

ΒΙΒΛΙΑ ΔΙΑ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ ΚΑΙ ΠΑΙΔΙΑ

ΕΚΔΟΘΕΝΤΑ ΥΠΟ ΤΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ», ΚΑΙ ΠΩΛΟΥΜΕΝΑ ΕΙΣ ΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΑΥΤΗΣ

Ο Άγροτικός Οικίδκος υπό Σοφίας Δήμου μεταφρασθείς ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ. Διήγημα διδακτικόν, μετὰ 25 εἰκόνων, βραβευθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας. Χρυσόδετον δρ. 3,75. Ἄδետον δρ. 1,75

Ἡ Ἀνθούλα ὑπὸ Ἀρ. Π. Κουρτίδου μεταφρασθεῖσα ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ. Χαριεστάτον καὶ ἠθικώτατον διήγημα μετὰ 26 εἰκόνων. Χρυσόδετον. δρ. 5. Ἄδետον δρ. 3,50

Βαῖτὰν Ζεράν ὑπὸ Σοφίας Δήμου μεταφρασθείς ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ. Περιήγησις εἰς τὸν Κάουκασον, ἤθη, ἔθιμα, περιπέτεια. Ἄδետον δρ. 1,50

Εἰς τὴν Θάλασσαν! Ναυτικὸν μυθιστόρημα κατὰ τὸν Μέην-Ρήδ, περιπετειῶδες, θελκτικόν, διδακτικόν. Μετάφρασις Ἀρ. Π. Κουρτίδου, μετὰ 25 εἰκόνων. Χρυσόδετον δρ. 3,75. Ἄδետον δρ. 1,75

Τὸ Θῦμα τοῦ Φθόνου ὑπὸ Π. Ι. Φέρμου ἐξελληνισθὲν ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ τοῦ André Launier. Μυθιστορία ζωηρῶ ἐνδιαφέροντος ἐν Ρωσίᾳ διαδραματιζομένη, μετὰ 20 εἰκόνων. Χρυσόδετον δρ. 5. Ἄδետον δρ. 3,50

Οἱ Μαθηταὶ τοῦ Εὐδελίου ὑπὸ Ἀρ.

Π. Κουρτίδου μεταφρασθέντες. Ἐπαγωγώτατον καὶ διδακτικὸν διήγημα Ἄδետον δρ. 1,50

Ἡ Μαρούσια ὑπὸ Π. Ι. Φέρμου μεταφρασθεῖσα ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ τοῦ P.-J. Stahl. Διήγημα Ρωσικῆς ὑποθέσεως, συγχινητικώτατον καὶ διδακτικώτατον, βραβευθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας. Χρυσόδετον δρ. 5. Ἄδետον δρ. 3,50

Ἡ Μοῦσα τῶν Παίδων ὑπὸ Α. Κατακουζηνῶ. Τόμος περιέχων 150 ποιήματα διὰ παιδία. Χρυσόδετος δρ. 3. Ἄδետος δρ. 1,50

Ἡ Νίνα ὑπὸ Π. Ι. Φέρμου ἐξελληνισθεῖσα. Ἀμερικανικὸν μυθιστόρημα τῆς Λουίζης Μ. Ἄλκωτ, ἐν ᾧ μετὰ τρυφερότητος καὶ περισσής χάριτος ἐξιστορεῖται ὁ παιδικὸς βίος τῆς ἡρώιδος καὶ τῶν ἐπτά ἐξαδέλφων τῆς. Χρυσόδετον δρ. 5. Ἄδետον δρ. 3,50

Παιδικὸι Διάλογοι ὑπὸ Αἰμιλίου Ἐμμεμένου (Ἀρ. Π. Κουρτίδου), πρὸς χρῆσιν τῶν Δημοτικῶν Σχολείων, Παρθενωγῶν καὶ Νηπιαγωγείων. Μικραὶ σκηναὶ πρὸς παράστασιν ἐν σχολικαῖς ἢ οἰκογενειακαῖς ἐορταῖς. Σειραὶ δύο, ἥτοι:

Σειρὰ πρώτη, περιέχουσα 13 διαλόγους, ἐπι-

τροπομένους καὶ ἐν Τουρκίᾳ. Ἄδետος δρ. 1,20

Σειρὰ δευτέρα, περιέχουσα 10 πατριωτικῶς διαλόγους ἀπγορευμένους ἐν Τουρκίᾳ. Ἄδետος δρ. δρ. 1,20

Παιδικὸν πνεῦμα, συλλεγὲν ὑπὸ Ν. Π. Παπαδοπούλου. Τρία τομίδια, ὧν ἕκαστον περιέχει ὑπὲρ τὰ 200 παιδικὰ πνεύματα ἔχοντα τὴν μαγικὴν δύναμιν νὰ διαχύνωσιν τὴν φαιδρότητα καὶ εἰς τὴν μᾶλλον συθροπὴν συναναστροφῆν. Χρυσόδετα καὶ τὰ τρία τομίδια ὁμοῦ δρ. 2,50. Ἄδետον ἕκαστον τομίδιον λεπτὰ 50

Ὁ Νυκτοπόλις ὑπὸ Π. Ι. Φέρμου ἐξελληνισθεῖς ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ μετὰ 24 εἰκόνων. Θελκτικώτατον καὶ μορφωτικὸν τοῦ χαρακτικῆρος καὶ τῆς καρδίας διήγημα, βραβευθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας. Χρυσόδετον δρ. 5. Ἄδետον δρ. 3,50

Ὁ Φῶτις ὑπὸ Χριστοφῶρου Σαμαρτσίδου ἐπικολυρικὸν ποίημα, ἐκτέκτον ἐνδιαφέροντος, ἐν ᾧ περιγράφεται ὁ βίος μικροῦ ἑλληνοπαίδος μετὰ ὠραίων περιγραφῶν ἑλληνικῶν ἠθῶν καὶ χαρακτήρων.

Ἄδետον δρ.

ΕΚΤΑΚΤΟΣ ΕΥΚΑΙΡΙΑ ΚΑΤΑΠΑΗΚΤΙΚΗΣ ΕΥΘΗΝΙΑΣ

19 τόμοι τῆς «Διαπλάσεως» — 2,000 εἰκόνες — ἀντὶ δρ. 47,50 : μόνον δρ. 19

Ἡ Διεύθυνσις τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων» σχηματίσασα πλήρεις σειρὰς τῶν ἤδη ἐκδοθέντων 24 τόμων τῆς Α' περιόδου (1879—1893) τοῦ περιοδικοῦ τούτου, προσφέρει εἰς τὸ κοινὸν τοὺς πλεονάζοντας τόμους εἰς τιμὴν καταπληκτικῶς εὐθνήν, ἥτοι πρὸς δραχμὴν 1 τὸν τόμον, ἀντὶ τῆς συνήθους αὐτῶν τιμῆς τῶν δραχμῶν 2,50.

Οἱ πλεονάζοντες καὶ πρὸς μίαν δραχμὴν ἕκαστος παρεχόμενοι εἰνε οἱ ἐξῆς 19 τόμοι : 4ος, 5ος, 6ος, 7ος, 8ος, 9ος, 11ος, 12ος, 14ος, 15ος, 16ος, 17ος, 18ος, 19ος, 20ος, 21ος, 22ος, 23ος, 24ος, πωλούμενοι καὶ χωριστὰ ἕκαστος

Οἱ ἐκ τῆς ἀνω σειρᾶς ἐξαιρούμενοι πέντε τόμοι εἰνε σχεδὸν ἐξηνητημένοι, πωλοῦνται δὲ τὰ ὀλίγιστα εὐρισκόμενα ἀντίτυπα τοῦ 1ου, 3ου καὶ 13ου τόμου πρὸς δρ. 2,50 ἕκαστον, τοῦ 10ου δρ. 4, καὶ τοῦ 2ου δρ. 10.

Καὶ ἐκ τῶν 19 δὲ τόμων τῆς δραχμῆς οἱ βαθμηδὸν ἐξαντλούμενοι ἢ ὑπερτιμηθῶσι πάλιν ὥστε οἱ θέλοντες νὰ ἐπωφεληθῶσι τῆς ευκαιρίας πρέπει νὰ μὴ ἀναβάλλωσιν.

Ἐκαστος τόμος τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων», κομμεῖται δι' 100 ἕως 130 εἰκόνων, εἰνε ἀνεξάρτητος τῶν ἄλλων τόμων καὶ ἀποτελεῖ αὐτοτελὲς βιβλίον.

Ἐν ταῖς τόμοις τῆς «Διαπλάσεως» ἐκτός τῆς ἄλλης ποιικίλης ἐδέχως ἐπαγωγῆς, μορφωτικῆς καὶ διδακτικῆς ὕλης, ἐμπεριέχονται καὶ τὰ ἐξῆς ἠθικώτατα μυθιστορήματα, τὰ πλεῖστα τῶν ὁποίων ὡς κύριος τῆς φιλολογικῆς αὐτῶν ἀξίας καὶ τῆς μορφωτικῆς αὐτῶν δυνάμεως φέρουσι τὴν βράβευσιν αὐτῶν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας:

Ὁ Ἀνοικτόκαρδος, ἐν τῷ 6ῳ τόμῳ. — Οἱ τρεῖς μικροὶ Σωματοφύλακες, ἐν τῷ 7ῳ καὶ 8ῳ. — Ὁ Βράχος τῶν γλῶρων, ἐν τῷ 9ῳ. — Ὁ Μικρὸς ἦρος, ἐν τῷ 10ῳ. — Ἡ Κόρη τοῦ Γεροβουμά, ἐν τῷ 11ῳ. — Ὁ Ἰωάννης Καστέρας, ἐν τῷ 12ῳ, 13ῳ καὶ 14ῳ. — Τὸ Κεράβιον ἐν τῷ 13ῳ καὶ 14ῳ. — Αἱ Διετιεὶς διακοπαί, ἐν τῷ 15ῳ καὶ 16ῳ. — Ὁ Πλοίαρχος, ἐν τῷ 17ῳ καὶ 18ῳ. — Ἡ Νυκτοπούλα, ἐν τῷ 19ῳ καὶ 20ῳ. — Ἡ

Ἀδελφοῦλα μου, πρωτότυπον μυθιστόρημα τοῦ κ. Ξενοπούλου, ἐν τῷ 20ῳ. — Οἱ Καλοὶ ἄνθρωποι ἐν τῷ 21. — Ὁ Μικρὸς λόρδος, ἐν τῷ 22ῳ. — Ὁ Κληρονόμος τοῦ Ροδινισῶος, ἐν τῷ 23ῳ καὶ 24ῳ.

Ἀνάγνωσμα τοιοῦτον εἰς τόσον μικρὰν τιμὴν προσφερόμενον εἰνε τυχερὸν ἀποκείμενον διὰ τοὺς ἐνδιαφερομένους ὑπὲρ τῆς μορφώσεως τῶν τέκνων τῶν γονεῖς.

Οἱ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις δεόν νὰ προσθέτωσιν εἰς τὴν τιμὴν ἕκαστου τόμου καὶ λεπτὰ 10 διὰ ταχυδρομικὰ τέλη. Οἱ δὲ ἐν τῷ ἐξωτερικῷ πέμπουσιν εἰς χρυσὸν τὸ ἀντίτιμον, δὲν προσθέτωσι δὲ ταχυδρομικὰ τέλη.

Ποσὰ μικρότερα τῶν 5 φράγκων, ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ, εἰνε δεκτὰ καὶ εἰς γραμματίστημον.

Αἱ παραγγελίας ἀπευθύνονται μετὰ τοῦ ἀντιτίμου, δι' ἐπιστολῆς συστημένης κατ' εὐθείαν

Πρὸς τὸν κ. Ν. Π. Παπαδόπουλον
ἐκδότην τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων»
ὁδὸς Αἰόλου 119 **Εἰς Ἀθήνας**

Τὸ ἀντίτιμον τῶν συνδρομῶν ἀποστέλλεται κατ' εὐθείαν πρὸς τὸν κ. Ν. Π. Παπαδόπουλον, ἐκδότην τῆς Διαπλάσεως τῶν Παίδων, εἰς Ἀθήνας, διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν, χρονομισμάτων παντὸς Κράτους, χρυσοῦ, τοκαμεριδίων, συναλλαγματικῶν ἐντὸς συστημένης ἐπιστολῆς. Ποσὰ μικρότερα τῶν 5 φράγκων, ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ, εἰνε δεκτὰ καὶ εἰς γραμματίστημα.

Οἱ ἀλλάσσοντες κατοικίαν συνδρομητὰ παρακαλοῦνται νὰ γνωστοποιήσωσιν ἡμῖν ἐγκαίρως τὴν νέαν τὴν διεύθυνσιν, συναποστέλλοντες τὴν παλαιὰν τὴν διεύθυνσιν καὶ 25 λεπτῶν γραμματίστημον διὰ τὴν δαπάνην τῆς ἐκτύπωσεως τῆς νέας ταινίας.

Παράπονα περὶ μὴ λήψεως φύλλων γινόμενα μετὰ παρελευσιν δικαιοδοτοῦμεν τὸ ποῦδ ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως τῶν εἰσὶν ἀπαράδεκτα.

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ἐπισημοῦ τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὼν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὁμογενεῖας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

<p>ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ</p> <p>Ἐσωτερικοῦ δραχ. 5.— Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 7</p> <p>Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκαστοῦ μηνὸς καὶ εἰνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.</p>	<p>ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ</p> <p>ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ</p> <p>ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ</p>	<p>ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ</p> <p>Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 10.— Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15</p> <p>ΓΡΑΦΕΙΟΝ: ἐν Ἀθήναις</p> <p>Ὁδὸς Αἰόλου, 119, ἔναντι Χρυσοσπηλαιωτίσσης</p>
--	---	--

Περίοδος Β'.—Τόμ. 1ος.—33 Ἐν Ἀθήναις, τὴν 1 Ὀκτωβρίου 1894 Ἔτος 16ον.—Ἀριθ. 33

ΤΑ ΠΑΘΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΓΙΑΝΝΑΚΗ ΣΩΠΠΑΡ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΥ ΔΕΝΟΓΙΕΡ [Συνέχεια· ἴδε σελ. 249]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ'

Ὁ Γιαννάκης παρουσιάζεται ὡς «Τέρας». — Τὸ κοινὸν παραπονεῖται καὶ διαμαρτυρεῖται. — Πῶς ὁ Γιαννάκης ἐκτελεῖ τὰ χρέη του ὡς Κανιβαλός. — Ὁ Γιαννάκης εὐρίσκει εἰς τὸ σκληρὸν δῆλημα νὰ φάγῃ ἢ ἓνα ὄρνιθον ὡμὸν ἢ μίαν πέτραν. — Ἡ ἀμνηστία τοῦ Μαρκησίου τῆς Γαλλόσας ἀπέναντι τοῦ κοινοῦ, ἀπαιτοῦντος τὴν κατὰ γράμμα ἐκτέλεσιν τῶν ὑποσχέσεών του. — Ἐπιμβασίς τῆς ἐξουσίας καὶ φιλικὸς συμβιβασμὸς. — Ὁ Γιαννάκης καὶ ὁ Τάκης μεταμορφοῦνται εἰς ἄρκτους καὶ καταδικάζονται νὰ παλαίσουν καθ' ἑαυτῶν τῶν σκύλων τοῦ χωριοῦ.

Ἐξαιφνης μέγας θόρυβος, ἀπὸ τὸ ἔμπροσθεν μέρος τοῦ θεάτρου προερχόμενος, ἀπέσπασε τὴν προσοχὴν τοῦ Γιαννάκη καὶ τοῦ Τάκη.

Καθ' ὃν χρόνον οὗτο ἐλογωμάχουν, καθὼς εἶδομεν εἰς τὸ προηγούμενον κεφάλαιον, ἡ παράστασις ἐξηκολούθει. Διαδοχικῶς ἐθαυμάσθησαν ὑπὸ τοῦ κοινοῦ τὰ ἀθλητικὰ γυμνάσματα τῆς Βασιλίσσης τῶν Σαλμιγονδεῶν ἠθῶν, τὰ ἀκροβατικὰ ἄθλα τῶν μεγαλειτέρων τῆς θυγατέρων καὶ αἱ τοῦ μ. π. ε. τῶν μικροτέρων, τὰ ταχυδακτυλουργικὰ παίγνια τοῦ Μαρκησίου, τὰ ἄνοστα ἀστεῖα τοῦ Παλιλάτσου, κτλ. Ἐπὶ τέλους ἤρχισεν ἡ ἐπίδειξις τῶν τεράτων καὶ τῶν θαυμασιῶν μετὰ τῆς προφορικῆς αὐτῶν ἐπεξηγήσεως. Ἄλλ' ὅλα ταῦτα ὀλίγη διασκέδαζον τοὺς θεατὰς· διότι εἰς τὸ πρόγραμμα τῆς παραστάσεως ὁ Μαρκησίου εἶχε προκηρύξῃ κατὰ τὴν προδοκίαν τοῦ ὁποῖου ἐξημίωνεν ὅλα τὰ ἄλλα. Τὸ θαυμαστὸν τοῦτο καὶ τόσον ζωηρῶς ποθοῦμενον πράγμα, ἦτο καθὼς ἐνθυμεῖσθε ἡ ἀρ κ τ ο κ υ ο μ α χί α, δηλαδὴ ὁ μέχρι θανάτου ἀιματηρότατος ἀγὼν μετὰ δύο ἄρκτων τῆς Παγωμένης Θαλάσσης καὶ τεσσάρων μ. π. οὐ λ - ν τ ὀ γ κ, ἐξ ἐκείνων οἱ ὁποῖοι λαμβάνουν χώραν κατὰ τὰς μεγάλας ἐορτάς, ἐν τῇ πόλει τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως πασῶν τῶν Ἰσπανίων, τοῦ ὁποῖου ἡ Α. Μ. ἢ σύζυγος καὶ Βασίλισσα, ἀγαπᾷ ἐμπαθῶς τὴν διασκέδασιν ταύτην.»

Ἄλλ' ὁ τελευταῖος οὗτος, ὁ ὁποῖος δὲν ἐφοβήθη νὰ ρίψῃ μίαν τοιαύτην ὑπόσχεσιν εἰς τὸν ἄερα, ὅπως τόσας ἄλλας ἐπίσης ψευδεῖς, χωρὶς νὰ ἔχη τὰ μέσα νὰ τὰς πραγματοποιήσῃ καὶ ἐπὶ τῷ σκοπῷ μόνον νὰ ἐξεγείρῃ τὴν περιέργειαν, ὁ τελευταῖος οὗτος, λέγω, προσεπάθει νὰ στρέφῃ ἐπ' ἄλλο τὴν προσοχὴν τοῦ κοινοῦ κάθε φοράν πρὸς τὸ ὑπενθύμιζε τοὺς λόγους του — ἄλλ' εἰς μάτην. Αἱ ἐπιήμονοι κραυγαὶ ἐξηκολούθουν καὶ ἐπολλαπλασιάζοντο :

« Τῆς ἀρκουδῆς ! τῆς ἀρκουδῆς ! . . . Θέλουμεν τῆς ἀρκουδῆς τῆς Α. Μ. τῆς Βασιλίσσης πασῶν τῶν Ἰσπανίων ! »

Ἐπὶ τέλους, ἄφ' οὗ εἶδεν ὅτι τίποτε δὲν ἦτο ἱκανὸν νὰ κάμῃ τὸν κόσμον νὰ λησμονήσῃ τὴν ἀρ κ τ ο κ υ ο μ α χί α ν, ὁ Μαρκησίου ὠδήγησε τὴν ὁμήγουριν πρὸ τῶν τελευταίων κλωβῶν, οἱ ὁποῖοι ἐνέχλειον τὰ δύο αὐτοσχέδια τέρατα που γνωρίζομεν.

Ἀνασηκώσας διὰ τῆς ἀκρας τοῦ ραβδίου του τὸ ἐκπρασίνου ὑφάσματος παραπέτασμα, τὸ ὁποῖον τοὺς ἐσκέπαζεν, ἤνοιξε τὴν θύραν τοῦ Τάκη, καὶ ἀρπάσας αὐτὸν ἀπὸ τοῦ βάρους του, τὸν ἔσυρεν ἔξω καὶ τὸν ἔστησεν ἐπὶ τοῦ πλατέος χειλὸς τοῦ σανιδώματος, τὸ ὁποῖον περιέφρασε τὸ θηριοτροφεῖον.

« Τὸ ἓνα περιεργότερον ἀπὸ τὸ ἄλλο ! » εἶπε τότε μετὰ τὴν στομφώδη του φωνήν, κραδαίνων τὸ ραβδίον του. « Ἐδῶ ἰδέτε, Κυρία καὶ Κύριοι· εἰνε τὸ τερατὸ δες παιδίον, τὸ ἐπιλεγόμενον Μυγοχάφτης. Θαυμάσατε, Κυρία καὶ Κύριοι, τὴν περιέργον κατασκευὴν τοῦ σώματός του. Εἰνε ζῶον παράδοξον, πρωτοφανές· δὲν ὀμιλεῖ καὶ τρέφεται ἀποκλειστικῶς με ἔντομα. Εἴμπορεῖτε νὰ δοκιμάσετε μόνον σας. Εἰς τὴν ιδιότητα ταύτην ὀφείλει τὴν ὀνομασίαν του : Μυγοχάφτης ! »

Οἱ πλεόν περιεργοὶ ἔσπευσαν τότε νὰ συλλάβουν μίαν καὶ νὰ τὰς προσφέρουν εἰς τὸν δυστυχῆ Τάκη, ὁ ὁποῖος ἀπέστρεψε τὴν κεφαλὴν μετὰ φρίκης.

« Δὲν θέλει μυγες τὸ τέρας σου ! » εἶπον μερικοὶ, κινῶντες δυσπίστως τὴν κεφαλὴν.

Ὁ Γιαννάκης παρουσιάζει ὡς ἀνθρωποφάγος. (Σελ. 258, στήλ. β')

Ἐξαιφνης μέγας θόρυβος, ἀπὸ τὸ ἔμπροσθεν μέρος τοῦ θεάτρου προερχόμενος, ἀπέσπασε τὴν προσοχὴν τοῦ Γιαννάκη καὶ τοῦ Τάκη.

Καθ' ὃν χρόνον οὗτο ἐλογωμάχουν, καθὼς εἶδομεν εἰς τὸ προηγούμενον κεφάλαιον, ἡ παράστασις ἐξηκολούθει. Διαδοχικῶς ἐθαυμάσθησαν ὑπὸ τοῦ κοινοῦ τὰ ἀθλητικὰ γυμνάσματα τῆς Βασιλίσσης τῶν Σαλμιγονδεῶν ἠθῶν, τὰ ἀκροβατικὰ ἄθλα τῶν μεγαλειτέρων τῆς θυγατέρων καὶ αἱ τοῦ μ. π. ε. τῶν μικροτέρων, τὰ ταχυδακτυλουργικὰ παίγνια τοῦ Μαρκησίου, τὰ ἄνοστα ἀστεῖα τοῦ Παλιλάτσου, κτλ. Ἐπὶ τέλους ἤρχισεν ἡ ἐπίδειξις τῶν τεράτων καὶ τῶν θαυμασιῶν μετὰ τῆς προφορικῆς αὐτῶν ἐπεξηγήσεως. Ἄλλ' ὅλα ταῦτα ὀλίγη διασκέδαζον τοὺς θεατὰς· διότι εἰς τὸ πρόγραμμα τῆς παραστάσεως ὁ Μαρκησίου εἶχε προκηρύξῃ κατὰ τὴν προδοκίαν τοῦ ὁποῖου ἐξημίωνεν ὅλα τὰ ἄλλα. Τὸ θαυμαστὸν τοῦτο καὶ τόσον ζωηρῶς ποθοῦμενον πράγμα, ἦτο καθὼς ἐνθυμεῖσθε ἡ ἀρ κ τ ο κ υ ο μ α χί α, δηλαδὴ ὁ μέχρι θανάτου ἀιματηρότατος ἀγὼν μετὰ δύο ἄρκτων τῆς Παγωμένης Θαλάσσης καὶ τεσσάρων μ. π. οὐ λ - ν τ ὀ γ κ, ἐξ ἐκείνων οἱ ὁποῖοι λαμβάνουν χώραν κατὰ τὰς μεγάλας ἐορτάς, ἐν τῇ πόλει τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως πασῶν τῶν Ἰσπανίων, τοῦ ὁποῖου ἡ Α. Μ. ἢ σύζυγος καὶ Βασίλισσα, ἀγαπᾷ ἐμπαθῶς τὴν διασκέδασιν ταύτην.»

Ἄλλ' ὁ τελευταῖος οὗτος, ὁ ὁποῖος δὲν ἐφοβήθη νὰ ρίψῃ μίαν τοιαύτην ὑπόσχεσιν εἰς τὸν ἄερα, ὅπως τόσας ἄλλας ἐπίσης ψευδεῖς, χωρὶς νὰ ἔχη τὰ μέσα νὰ τὰς πραγματοποιήσῃ καὶ ἐπὶ τῷ σκοπῷ μόνον νὰ ἐξεγείρῃ τὴν περιέργειαν, ὁ τελευταῖος οὗτος, λέγω, προσεπάθει νὰ στρέφῃ ἐπ' ἄλλο τὴν προσοχὴν τοῦ κοινοῦ κάθε φοράν πρὸς τὸ ὑπενθύμιζε τοὺς λόγους του — ἄλλ' εἰς μάτην. Αἱ ἐπιήμονοι κραυγαὶ ἐξηκολούθουν καὶ ἐπολλαπλασιάζοντο :

« Τῆς ἀρκουδῆς ! τῆς ἀρκουδῆς ! . . . Θέλουμεν τῆς ἀρκουδῆς τῆς Α. Μ. τῆς Βασιλίσσης πασῶν τῶν Ἰσπανίων ! »

Ἐπὶ τέλους, ἄφ' οὗ εἶδεν ὅτι τίποτε δὲν ἦτο ἱκανὸν νὰ κάμῃ τὸν κόσμον νὰ λησμονήσῃ τὴν ἀρ κ τ ο κ υ ο μ α χί α ν, ὁ Μαρκησίου ὠδήγησε τὴν ὁμήγουριν πρὸ τῶν τελευταίων κλωβῶν, οἱ ὁποῖοι ἐνέχλειον τὰ δύο αὐτοσχέδια τέρατα που γνωρίζομεν.

Ἀνασηκώσας διὰ τῆς ἀκρας τοῦ ραβδίου του τὸ ἐκπρασίνου ὑφάσματος παραπέτασμα, τὸ ὁποῖον τοὺς ἐσκέπαζεν, ἤνοιξε τὴν θύραν τοῦ Τάκη, καὶ ἀρπάσας αὐτὸν ἀπὸ τοῦ βάρους του, τὸν ἔσυρεν ἔξω καὶ τὸν ἔστησεν ἐπὶ τοῦ πλατέος χειλὸς τοῦ σανιδώματος, τὸ ὁποῖον περιέφρασε τὸ θηριοτροφεῖον.

« Τὸ ἓνα περιεργότερον ἀπὸ τὸ ἄλλο ! » εἶπε τότε μετὰ τὴν στομφώδη του φωνήν, κραδαίνων τὸ ραβδίον του. « Ἐδῶ ἰδέτε, Κυρία καὶ Κύριοι· εἰνε τὸ τερατὸ δες παιδίον, τὸ ἐπιλεγόμενον Μυγοχάφτης. Θαυμάσατε, Κυρία καὶ Κύριοι, τὴν περιέργον κατασκευὴν τοῦ σώματός του. Εἰνε ζῶον παράδοξον, πρωτοφανές· δὲν ὀμιλεῖ καὶ τρέφεται ἀποκλειστικῶς με ἔντομα. Εἴμπορεῖτε νὰ δοκιμάσετε μόνον σας. Εἰς τὴν ιδιότητα ταύτην ὀφείλει τὴν ὀνομασίαν του : Μυγοχάφτης ! »

Οἱ πλεόν περιεργοὶ ἔσπευσαν τότε νὰ συλλάβουν μίαν καὶ νὰ τὰς προσφέρουν εἰς τὸν δυστυχῆ Τάκη, ὁ ὁποῖος ἀπέστρεψε τὴν κεφαλὴν μετὰ φρίκης.

« Δὲν θέλει μυγες τὸ τέρας σου ! » εἶπον μερικοὶ, κινῶντες δυσπίστως τὴν κεφαλὴν.

- Ά, αυτό δέν πρέπει νά σας έκπληττη! άπήνησεν ό Μαρκήσιος. Τό ζώον είνε καλά χορτασμένον. Άπορώ μάλιστα πώς βρίσκονται ακόμη μυγες είνε τό σπιτί, ύστερ' από τό ροβερό κυνήγι πού ταις έκαμε, από την στιγμήν που εφθάσαμεν εδώ. Έπειτα είνε και έν άλλο: Δέν παίρνει πράγμα παρά μόνον από τό χέρι μου. Λάβετε την κλωσύνην, κύριοί μου, νά μοι έμπιστευθήτε τά πτεροφόρα ζωύφια. Θά ιδήτε μέ τί όρεξιν θά τα καταβροχήσθη, πρós με-

Φύεται είνε τούς βράχους της Άμερικης όπωσ τά μανιτάρια εδω είνε την Ευρώπην

γαλην σας ευχαρίστησιν και τέρφιν! Ό Μαρκήσιος έλαβε τας μύιας και τας έπλησίασεν είνε τό στόμα του Τάκη, λέγων πρós αυτόν χαμηλοφώνως:

«Φάγε, 'ς τό διάβολο, φάγε, ειδεμή δέν θά ιδής ψωμί παρά του χρόνου!»

Παρά την άπειλήν ταύτην, ή άηδία ύπερίσχυσε του όφθου και ή Τάκης ήκούσθη λέγων, πρós μεγάλην έκπληξιν του άκροατηρίου:

«Μου κάνεις τή χάρι νά μάφήσης ήσυχο μέ τής μυγες σου;

- Μπιά! μπιά! υπέλαβον οι δύσπιστοι. Δέν μας είπες ότι τό τέρας σου δέν όμιλεί;

- Ω, ναι, βεβαίως άπήνησε χωρίς νά τα χάση ή Μαρκήσιος. Άλλ' έλησμονήσασα νά σας είπω ότι είνε τας έκτάκτους περιστάσεις, όταν δέν είμπορεί νά κάμη άλλως, όμιλεί. Άλλως τε τό ζώον αυτό, Κυρίαί και Κύριοί, μετέχει άνθρωπου και φυτού. Εύρίσκεται μόνον είνε τούς βράχους της Βορείου Άμερικης, όπου φύεται όπωσ π. χ. τά μανιτάρια, εδω είνε την Ευρώπην. Είμπορείτε νά ιδήτε, κυρίαί και κύριοί, τό ξύλινον στέλεχος επί του όποίου αύξάνει. Τούτο θά σας έξηγήση διατί ή πάντοτε σοφή φύσις τό άπήλαξεν από χείρας και από πόδας, - πράγματα περιττά όλωσίδιλου, άφ' ου μένει πάντοτε είνε την ιδίαν θέσιν και τρέφεται από έννομα, τά όποια συλλαμβάνει μέ τό στόμα έν ή πετούν.»

Εδω ή Τάκης, τον όποτον κατέλαβεν αίμωδίασις, ήρχισε νά φωνάζη:

«Ά, τό πόδι μου! ά τό χέρι μου! έμνούδιασα. Μ' έδρασε πολύ σφιγκτά. Αυσέ με γρήγορα!

- Έτσι αϊ; Έχει και πόδια; έχει και χέρια; Τί μας λές λοιπόν εκεί;»

Και τό κοινόν ήρχισε νά συρίζη και νά θυροβή διά την νέαν αυτήν άπάτην. Άλλ' ή Μαρκήσιος και πάλιν δέν τά έχασε. «Τό είδομεν αυτό! είπε ψυχρώς. Άσ περάσωμεν τώρα είνε τό άλλο.» Και επανέκλεισε τον Τάκην είνε τον κλωβόν του, ώθήσας αυτόν τόσον ισχυρώς, ώστε ανετρέπη μέ όλον τό βάθρον του και έμεινεν εκεί έξηπλωμένος χωρίς νά είμπορή νά έγερθή.

Ηλθεν ή σειρά του Γιαννάκη. Ό Γιαννάκης δέν είχε λησμονήσθη τά μαθήματα του καθηγητού του - και ένθυμείσθη κατά ποίαν μέθοδον παρουσιάσθη λοιπόν ως άληθής άνθρωποφάγος και έβγαλε και χιά - χί ν!

«Χιά - χί ν! πού έπιασε τον κόσμον άνατριγίλα. Άφ' ου παρήλθεν ή πρώτος τρόμος, οι θεαταί εύρον θυμιάσιον τό πτέρωμα τό όποτον εκάλυπτε τό σωμα του, και τό όποτον, καθ' ή έθεβαίωσεν ή Μαρκήσιος, οι άγριοι φέρουν έν φύσεως, όπωσ εδω είνε τά μέρη μας αι όρνιθες.»

Άλλ' ό,τι είνε ακόμη έκπληκτικώτερον παρά τούς άνθρωποφάγους του είδους τούτου είνε ή τεραστία άδηφαγία μέ την όποια ήθέλησεν ή φύσις νά τους προικίση. Αύτους παραδείγματος χάριν πού τον έλαβα από ένα φίλον μου από τας έρήμους της Γρουλανδίας, τρείς λεύγας μακρότερα από την άκρη του κόσμου, τρώγει άδιακρίτως φυτά, ρίζας, όσπρια, κρέας, σίδηρον, χάλυβα, γλυκίσματα, πήτες και πέτρες ακόμη. Άλλ' εκείνο που αγαπά ήτοιχίστες, ύστερ' από τής πέτρες, είνε τό όμνόν κρέας. Τώρα άμέσως θά τό ιδήτε. «Έλα, πιάσ' το, άγριο!»

Και έρριψε πρós τον Γιαννάκην έν από τά όρνιθια, τά όποια είχε μαδηση πρós τον σκόπον τούτον.

«Εμπρός, καννίδαι!» προσέθηκεν ή Μαρκήσιος «Δείξε τώρα είνε τούς κυριούς και είνε τας κυρίας πώς εύωχούνται οι αύτόχθονες της πατρίδος σου χωρίς νά λαμβάνουν τον περιττον κόπον νά μαγειρεύουν, νά ψήνουν, νά βράζουν, νά κοκκινίζουν...»

Ητο ή κρίσιμος στιγμή δια τον Γιαννάκην, ή όποιος έξέβαλε μέν και άλλα χιά - χί ν, χιά - χί ν, πρós άπόδειξιν της άδηφαγίας του, αλλά περιωρισθη νά περιφέρη έντρομον βλέμμα από του όρνιθίου είνε τό ραβδίον του Μαρκήσιου, μή έχων τό θάρρος νά έγείση τό

πρῶτον και τρέμων μήπως ήθελε τον έγείσει τό δεύτερον.

Μία χειρ πελωρία ύψόθη τότε ύπέρ τας κεφαλάς του πλήθους και έξεταθή πρός τον Γιαννάκη, έν ή συγχρόνως ισχυρά φωνή ήκούσθη λέγουσα:

«Ισως του άγρίου σου θά του άρέση καλλίτερα αυτή ή πέτρα! Δός του την!» - Ναι! ναι! άπήνησαν άλλαι φωναί. Πρέπει νά καταπιή την πέτρα. Θά είνε πολύ διασκεδαστικώτερον!

Η θέσις του Γιαννάκη απέβαινε τραγική. Και σημειώσατε ότι, λαμβάνων την πέτραν εκ της πελωρίας εκείνης χειρός, ή ήρωσ μας ανεγνώρισε και πάλιν τον μυστηριώδη Γιγαντα!

Επί τή θέα εκείνη ή ψευτοάγριος τά έχασε; άρρεσε νά πέση και πέτρα και όρνιθιον και έτρεξε νά κρουθή είνε τον κλωβόν του, του όποτου εκλεισε καλά την θύραν, δια νά προσυλαχθή από τό ραβδίον του αύθέντου του...

Η λύσις αυτή όλίγον ηυχάριστησε τό κοινόν. Αντήχησαν πάλιν ουρρά, συριγμοί, φωναί:

«Της άρκουδες!... Θέλουμε νά ίδούμε της άρκουδες της Α. Μ. της βασίλισσας πασών των Ισπανιών!»

Ό Μαρκήσιος προσεπάθησε νά άπασχολήσθη και νά καθησυχάση μέ άλλον τρόπον τό άπαιτητικόν κοινόν, αλλά τά μέσα του είχον έξαντληθή. Ό Πάρεδρος του χωρίου παρεκλήθη νά επέμβη πρós αποκατάστασιν της τάξεως.

- Ναι, αλλά μάς ύπεσχθήτεσθε μίαν άρκτοκυνομαχίαν, είπε πρós τον Μαρκήσιον ή δημοτικός άρχων.

- Τί νά σας κάμω! Άρκουδες έχω, αλλά σκυλιά δέν έχω, άντέταξεν ή Μαρκήσιος.

Μία χειρ πελωρία ύψόθη τότε ύπέρ τας κεφαλάς του πλήθους.

- Ω! γι' αυτό σκοτίσθεσθε; Έδω' ενδύχωριτό σκυλιά όσα θέλετε! άνεχράζε τό πλήθος.

- Ίδου μία πρότασις, αίρουσα κάθε δυσκολίαν! είπεν ή Πάρεδρος. Σάς έπιβάλλω ή νά παραδώσετε άμέσως της άρκουδες σας νά παλαίσουν μέ τά σκυλιά μας, ή νά μας δώσετε τά λεπτά μας και τά αυγά μας όπίσω.

- Και της μυτζήθρες μας! ήκούσθη μία φωνή.

Τό δεύτερον μέρος της προτάσεως.

ήτο κάπως δύσκολον. Νά δώση όπίσω τά λεπτά, τά αυγά, και της μυτζήθρες. Ένας λόγος ήτον! Άλλά μήπως και τό πρῶτον της προτάσεως ήτα εύκολώτερον;

«Νά είχα τουλάχιστον άρκουδες! Άλλά τό δυστύχημα είνε που δέν έχω!» έσκέπτετο ή Μαρκήσιος της Γαλλόσας. «Έπειτα και άν είχα θά τας έδιδα νά μου τας κατασπαράξουν τά μανδρόσκυλα και τά βρωμόσκυλα του χωριού; Άλλά έίλος πάντων! κάτι πρέπει νά γίνη... Ά, τό βρήκα. Κανείς δέν θά ήπθ ότι τό μέσον δέν είνε εύφους. Υποσέθηκα άρκουδες, αλλά δέν είπα ότι θά είνε ζωντανές! Εεύρω λοιπόν τί θά κάμω!...»

«Πολύ καλά, έστω!» είπε πρós τον κύριον Πάρεδρον. Σέβομαι την άπόφασιν της άρχης και την άπαιτησιν του κοινου. Η πάλη θά γίνη είνε την αύλήν του Λευκού Ιππου. Ζητώ όμως προθεσίαν έως αύριον τό πρωί, δια τας αναγκαίας προετοιμασίας!»

Δυστυχή Γιαννάκη και Τάκη! Σάς αποβλέπουσιν πάλιν αι προετοιμασίαι αύται!

- Έστω! άπήνησεν ή Πάρεδρος και έξήλθε μεγαλοπρεπώς, ακολουθούμενος υπό του πλήθους.

Ό Μαρκήσιος της Γαλλόσας είχε φυλάξη έπιμελώς τά δέρματα των δύο άρκτων, ή μία των όποιων είχεν αποθήκη εκ γήρατος είνε την υπηρεσίαν του, ή δε άλλη είχε φονευθή, διότι, καθως ένθυμείσθη, κατεβρόχθισε τον πρώτον κύριον του θηριοτροφείου και σύζυγον της Βασίλισσας των Σαλμιγιονδείων νήσων.

Εν τούτοις αυτή ή ίδια όφειλε νά διελήθην την νύκτα δια νά προετοιμάση καταλλήλως τά δέρματα των δύο άρκτων. Φαντασθήτε τί συγκινήσεις τη έπρόξενησε τό δέρμα εκείνης, ή όποια είχε χρησιμεύση αντί τάφου είνε τον παφίλημένον της σύζυγον!

Τήν έπομένην, όταν οι χωρικοί συνηθοισθησαν όλοι είνε την αύλήν του Λευκού Ιππου, περίξ χονδρού σχοινού, τεταμμένον κυκλικώς, δια νά χρησιμεύη ως φραγμός κατά της περιεργίας του κοινου, ή Μαρκήσιος έλαβε κατά μέρος τον Γιαννάκην και τους έβαλεν από έν φίματρον και μίαν άλυσιν είνε τον λαϊμόν, τούς έτοποθέτησεν είνε τον σταύλον και κατόπιν έξήλθε, προηγουμένης της μελωδικής του όρχήστρας, δια νά προσφωνήση τό πλήθος και νά έλλέξη μεταξύ των διακοσιών ή τριακοσίων μανδροσκύλων, τούς όποιους είχον φέρη οι φιλοθεάμονες.

Τίποτε δέν έλειπε λοιπόν δια την μεγάλην πάλην, δια την όποιαν οι χωρικοί

εφαινοντο τόσον έμπαθείς, όσον και ή Α. Μ. ή Βασίλισσα πασών των Ισπανιών.

[Έπειτα συνέχεια]

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΙ ΤΡΙΑΥΜΟΙ ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΑΙ

Περίλυπος και κατηφής άνήρχετο έπιππος όδον τινα παραλιακήν νεαρός βασιλόπαις. Πολλά και δυσάρεστα είχον συμβη είνε αυτόν, άηδία και λύπη τον κατέλαβε και όλην την ήμέραν εκλαιεν άπαρηγόρητος, μόνην χαράν έχων τά δάκρυά του' δια τούτο τον ώνόμαζον Δακρυχαρή. Οι βασιλικοί ιατροί βλέποντες την έλεινην κατάστασιν του, έπέτρεψαν είνε αυτόν νά κλαίη μόνον τρείς της ήμέρας, τό πρωί, την μεσημβρίαν, και την έσπέραν πρós του φαγητού. Συνεβούλευσαν δε αυτόν νά έπιχειρήσθη περιήγησιν χάριν ψυχαγωγίας και τέρφσεως.

Λοιπόν ή δακρυχαρής περιηγητής περίλυπος και κατηφής άνήρχετο την παραλιακήν όδον.

Ητο ήδη έσπέρα και ή ώρα του δείπνου. Καταβαίνει από του Ιππου και καθίσας υπό δένδρον άρχίζει πρώτον την έκπλήρωσιν του έσπερινου καθήκοντος' αλλά μόλις έχυσεν ήμίσειαν δωδεκάδα δακρύων και έπέσπασε την προσοχήν του θόλος χρυσός φαινόμενος μακρόθεν ως έξεργόμενος εκ των κυμάτων. Παρευθός έγείρεται, σπογγίζει τούς όφθαλμούς του και ιδών άνθρωπόν τινα διαβαίνοντα, λέγει πρós αυτόν:

«Πήγαίνε νά μου φέρης εδω τον δήμαρχον του πλησίον χωριού.»

Μετ' όλίγον ήλθεν ή δήμαρχος και ή βασιλόπαις ήρώτησεν αυτόν.

«Δέν μου λέγετε, σάς παρακαλώ, κύριε δήμαρχε, τί είν' εκείνος εκεί ή θόλος ή όποιος λάμπει μέσα είνε την θάλασσαν;

- Υψηλότατε, άπεκρίθη ή δήμαρχος, αυτό που βλέπετε εκεί πέρα, είνε ένα νησάκι και ή θόλος εκείνος είνε του παλατιου τριών αδελφών' αυτές ή αδελφές είνε βασιλοπούλες τριδυμες και

είνε βαπτιστικές μιανής μάγισσας. Ό θόλος αυτός φαίνεται από δώ μόνον αυτήν την ώρα, όταν βασιλεύη ή ήλιος και τον κτυπά μέ της άχτινές του και λαμποκοπά. Η μία απ' αυτές της αδελφές είνε εύμορφη, πλάσμα' ή άλλη είνε καλή, ένα κομματί μάλαμπα' και ή τρίτη έξυπνη, φωτιά.

- Έτσι ε; ανεφώνησεν ή δακρυχαρής βασιλόπαις, είνε πολύ περίεργον, μά την άλήθειαν' Πηγαίνουμεν έως εκεί, κύριε δήμαρχε.

- Πού νά πάμε, Υψηλότατε; Είστε τί μακρος είνε ως εκεί; Και δέν μου λές, Υψηλότατε, πώς νά πάμε;

- Με πλοτον.

- Τών άδυνάτων, Υψηλότατε' τό νησάκι εκείνο εκεί που βλέπετε έχει τριγύρω βράχους, και βράχους, και δέν μπορεί νά ζυγώσθη κάθε πλοτον' είνε έπίτηδες ένα πλοτονπου μοιάζει σαν κέρατο κριαριού και τό λένε Ναυτίλος.

- Και πού είμπορώ νά εύρω ένα Ναυτίλον;

- Πουθενά, Υψηλότατε. Ές όλον τον κόσμο είνε ένας μονάκριβος και αυτόν τον έχει ή νονά των τριών αδελφών. Τον έχει παραγγείλη έπίτηδες και πηγαίνει και της βλέπει. Άλλος κανείς δέν μπορεί νά πάη 'ς τό νησί.

- Πολύ καλά, είπεν ή βασιλόπαις σάς εύχαριστώ, κύριε δήμαρχε. Άλλά σάς παρακαλώ νά μη αναφέρετε ότι με συννητήσατε.»

Και ή μόν ή δήμαρχος χαίρεισας άπήλθεν' εκείνος δε μέινας μόνος, ήπευσε και μετέβη είνε τό χωρίον' εισηλθεν είνε τό πανδοχείον και αφού έδείπνησε κάλως κατεκλίθη και απέκοιμήθη.

Τήν έπιούσαν πρίν πηθ τον καφέ του, ήρξέσθη νά χύσση τρία μόνον δάκρυα, διότι έσπευδε νά απέλθη είνε αναζήτησιν πλοίου πρós μετάβασιν είνε την νήσον των τριδυμών αδελφών.

Ενώμιζε δε ότι ή δήμαρχος έλεγεν υπερβολήν έπίμένων ότι ήτο τούτο άδύνατον.

Έκρινε δε καλον πρίν απέλθη είνε αναζήτησιν του πλοίου νά επανέλθη είνε τον τόπον όπθεν είχεν ήδη τον στήλβοντα θόλον' αλλά δέν είδε τίποτε. Ένεπήξεν είνε την ρίζαν του δένδρου πάσσαιλον, έπέγραψεν επ' αυτού τά άρκτικά γράμματα του όνόματός του και έξωγράφησεν έν δάκρυ.

«Όταν ναυπηγηθή τό πλοτον μου, απ' εδω θά εκπλεύσω», είπε και ήπευσας έξηκολούθησε την πορείαν του.

Μετ' ου πολύ εισηλθεν είνε άλλο χωρίον και είδε έξουλοργόν τινα κατασκευάζοντα κάδους ξυλίλους παρά την θύραν του έργαστηριου του. Ωνομάζετο δε ούτος Έυέλπις, διότι ή λπιζε νά κληρονομήσθη δύο γηραιούς θεϊούς του και την γηραιαν άναδοχόν του. Και παρά μέν των δύο θεϊών ή λπιζε νά κλη-

κλέπτης συνελήφθη, όπως όλοι οι κλέπται συλλαμβάνονται επί τέλους. Έδικάσθη δι' όλα του τα εγκλήματα και κατεδικάσθη εις πολυετή φυλάκιση.

Μίαν ημέραν παρουσιάσθη εις τον πατέρα της Αντιγόνης εις χωροφύλαξ. Είπεν ότι έρχεται από μέρους του κλέπτου, ο οποίος, εν τή φυλακή εύρισκόμενος έπεθύμει να ίδη την Αντιγόνην διά λόγον σπουδαίου τον όποτον εις κανένα δεν ήθελε να είπη. Ο πατήρ της Αντιγόνης έδέχθη να έπισκεφθί τον κλέπτην εις τας φυλακάς μετά της θυγατρός του. Μόλις ήνοιχθη ή θύρα του κελίου του ή Αντιγόνη τον άνεγνώρισεν :

— Πώς είσθε, κύριε ; τον ήρώτησε με την θωπευτικήν φωνήν της.

— Όχι τόσο καλά, σαν άλλους, κοκκονίτσα μου. Είνε λίγο στενόχωρα εδώ μέσα και δεν μου κάνει καλό 'στην ύγεία.

— Έλα, άφησε της φλυαρίας, είπεν ο χωροφύλαξ, και πές ό,τι έχεις να 'πής. Τότε, όποια έκπληξις ! ο κλέπτης έξηγάγε κάτωθεν από το στρώμα του εν μικρὸν κιβώτιον και το προσέφερεν εις την Αντιγόνην λέγων :

— Κάποιος πούρθε να με ιδή σήμερα μούφερε αυτό το κασελάκι. Έσυλλαγίστηκα πώς έπρεπε να σου το δώσω.

Και στραφείς έπειτα προς τον πατέρα της Αντιγόνης προσέθεσε :

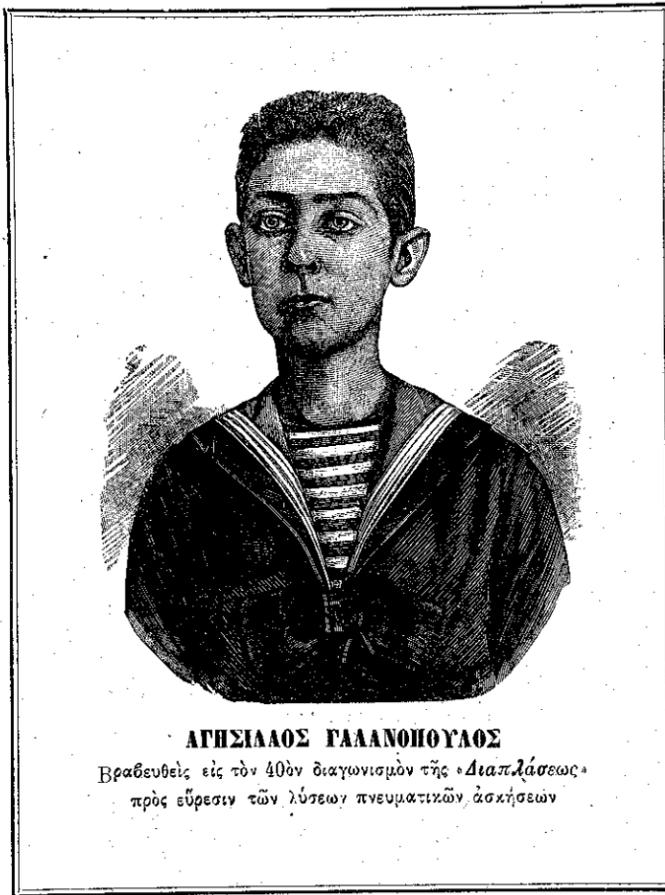
— Είδανε πολλά πράγματα τα μάτια μου ε' αυτό τον κόσμο, αφεντικό, κανένα όμως δεν μου έφάνηκε τόσο παράδοξο' σαν το ξεφάντωμα αυτής της κοπελούδας που ήρθε μέσα 'στης νύχτας το σκοτάδι να μου 'πή πώς δε θά μου κάνη κακό, πώς δε θά φωνάξη, και να με παρακαλέση να κλέψω όσο μπορώ με ήσυχία για να μην ξυπνήσω τή μάνα της. Φαντάσου πώς τρόμαξα όταν την είδα να σταθή μπροστά μου ! Μα ύστερα τί γέλια πού μου ήρθαν ! "Ηθελα εκείνο το βράδυ να της δώσω πάλι το κασελάκι της πριν φύγω, μα 'ς τα ύστερα μετάνιωσα. . . Τι τα θέλεις, αφεντικό, ο κλέπτης είναι κλέπτης.»

Η Αντιγόνη έκράτει το κιβώτιδιον. Άμα το ήνοιξε και είδε τα κοσμήματά της έμειναν άφρονος προς στιγμήν από την χαράν της. Κατόπιν ηύχαρίστησεν εύγενώς τον κλέπτην.

« Σάς είμαι πολύ εύγνώμων, είπε, και πολύ λυπούμαι διότι κατοικείτε εις τόσον στενόχωρον μέρος. Ο μπαμπάς, είμαι βεβαία, θά έκαμνε ό,τι μπορεί να σας βοηθήση, αλλά καθώς μου είπε, δεν έχετε τα προσόντα δια δικηγόρος.»

Ο κλέπτης στραφείς προς τον χωροφύλακα έκλεισε τα ένα του μάτι κάμνων έκφραστικώτατον μορφασμόν ο οποίος έκαμε τον χωροφύλακα να γελά πολλήν ώραν όπισθεν της θύρας, μέχρις ότου ή Αντιγόνη άπεχαιρέτισε τον παλαιόν της γνώριμον.

Μετά τινος έβδομάδας κάποιος έκρου-

ΑΘΗΣΙΑΔΟΣ ΓΑΛΑΝΟΠΟΥΛΟΣ
Βραβεύεις εις τον 40ον διαγωνισμόν της Διαπλάσεως
προς εύρεσιν των λύσεων πνευματικών άσκήσεων

σε την θύραν της οικίας της Αντιγόνης. "Ανθρωπός τις έλεεινός και υπόπτου έξωτερικού ένεχείρισε μικρόν κιβώτιον εις την υπηρέτριαν, ή όποια ήλθε νανοιξη και άμέσως έξηφρανόθη κατεσπευσμένως. Μέσα εις αυτό το κιβώτιδιον εύρέθη εν χονδροειδέστατον ώρολόγιον εκ των άπρηχαιωμένων εκείνων τα όποια τόσον καταλλήλως φέρουσι το όνομα κ ρ ο μ μ υ δ α. Εις την έσωτερικήν δε επιφάνειαν του κιβώτιδου άδεξία χειρ είχε χαραξη, δια της αιχμηής μαχαιριδίου, τας εξής λέξεις :

Ο ΥΠΟΨΗΦΙΟΣ ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ.

ΒΑΣΙΛΙΚΗ Κ. ΚΥΡΙΑΚΙΔΟΥ

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

ΤΕΣΣΑΡΑΚΟΣΤΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΣ

Λύσεις των πνευματικών άσκήσεων των δημοσιευθησομένων εν τούτ' άριθ. 33 μέρι 46 φυλλαδίου της Διαπλάσεως ε. ε.

Όροι του διαγωνισμού.

Οι μέλλοντες να συμμετάσχωσι του διαγωνισμού τούτου των λύσεων θά διαιερωθών εις τρεις τάξεις αναλόγως της ηλικίας των : ήτοι εις την μικράν τ' έξιν, την μεσαίαν και την άνωτέραν.

Εις την μικράν τάξιν υπάγονται οι μικρότεροι εκ των φίλων της ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ, τούτέστιν οι έχοντες ηλικίαν μέχρις ένδεκα έτών συμπληρωμένων.

Η μεσαία τάξις περιλαμβάνει τους έχοντας ηλικίαν δώδεκα ως δεκαπέντε έτών συμπληρωμένων.

Και εις την άνωτέραν τάξιν υπάγονται πάντες οι λοιποί αναγνώσται της ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ από δεκαέξι έτών και άνω, δια την ΔΙΑΠΛΑΣΙΝ την διαβάξουν άπλήστως και αι μάμαι ακόμη και οι πάπποι των συνδρομητών μας.

Χάρις εις την ύποδιαιρέσιν ταύτην, έκαστος συνδρομητής της ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ θά συναγωνίζεται μετά συνομηλικών του.

Έχει δε το δικαίωμα πās συνδρομητής και πās συνδρομητήρι να λάβη μέρος εις τον διαγωνισμόν, ή άντ' αυτού εις ή μία εκ των άδελφών του.

Μεταξύ των πνευματικών άσκήσεων, άς δημοσιεύομεν, υπάρχουν επίτηδες δια την μικράν τάξιν εύκολώταται πνευματικά άσκήσεις, και άλλαι πάλιν αναλόγως δυσκολώτεραι δια τας μεγαλύτερας τάξεις των αναγνωστών μας.

Αι λύσεις των πνευματικών άσκήσεων έκαστου φυλλαδίου πρέπει να στέλλονται έγκαιρώς, ώστε να φθάσωσιν εις το Γραφείον μας πρὸ της λήξεως της προθεσμίας, μέχρι της οποίας γίνονται δεκταί και ήτις σημειούται έκάστοτε υπό την επικεφαλίδα των προτεινομένων πνευματικών άσκήσεων. Αι μετά την τεταγμένην προθεσμίαν φθάνουσαι λύσεις δεν λαμβάνονται υπ' όψιν.

Οι στέλλοντες λύσεις πρέπει να γράφωσιν αυτάς εις χωριστόν φύλλον χάρτου, επί του όποιου τίποτε άλλο να μη είνε γεγραμμένον εκτός των λύσεων, διότι, και αν είνε γεγραμμένον άλλο τι, δεν λαμβάνεται υπ' όψιν.

Αι λύσεις πρέπει να γράφωσιν ή μία υπό την άλλην και όχι εις την αυτήν γραμμήν, να φέρη δε έκάστη τον αριθμόν της πνευματικής άσκήσεως εις ήν αναφέρεται.

Επί της επικεφαλίδος πρέπει να γράφεται ο τόπος της διαμονής, ή χρονολογία, το άλλοθες όνομα και το ψευδώνυμον (αν έχη) του στέλλοντος τας λύσεις, και άφεύκτως ή ηλικία του. Έάν παραλείπεται ή ηλικία, αι λύσεις δεν συμπεριλαμβάνονται εις τον διαγωνισμόν, διότι άνευ αυτής είνε αδύνατον να γνωρίζωμεν με ποίαν εκ των τριών τάξεων συναγωνίζεσθαι στέλλων αυτάς.

Άπονομή των βραβείων.

Πρῶτον βραβεΐον θά λάβωσι τρεις εκ των διαγωνισθησομένων, ήτοι ανα είνε εξ έκάστης των τριών τάξεων, ο έχων τας περισσότερας όρθας λύσεις μεταξύ των άλλων συνομηλικών του. (Όρθαι λύσεις θεωρούνται αι συμφωνούσαι καθ' όλην ήλίαν προς τας υπό της «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ» δημοσιευόμενας). Εις έκαστον τούτων θά δωρηθώσιν ανα τρεις διάφοροι τόμοι των παρ' ήμών εκδομένων. Προσέτι θά απονεμηθί εις αδελφόν ή τιμή της δημοσιεύσεως της εικόνας των εν τή ΔΙΑΠΛΑΣΕΙ.

Δεύτερον βραβεΐον θά λάβωσιν εξ εκ των διαγωνισθησομένων, ήτοι ανα δύο εξ έκάστης τάξεως, οι έχοντες τας περισσότερας όρθας λύσεις μετά τους λαβόντας το πρώτον βραβεΐον. Εις έκαστον τούτων θά δωρηθώσιν ανα δύο τόμοι εκ των παρ' ήμών εκδομένων.

Τρίτον βραβεΐον θά λάβωσιν εννέα εκ των διαγωνισθησομένων, ήτοι τρεις εξ έκάστης τάξεως, οι έχοντες τας περισσότερας όρθας λύσεις μετά τους λαβόντας το δεύτερον βραβεΐον. Εις έκαστον τούτων θά δωρηθί ανα είνε τόμοι.

Έπαΐνον θά τύχωσι πάντες οι έχοντες όρθας λύσεις όχι όλιοτέρας του ήμισιους των λύσεων άς εύρον οι λαβόντες το τρίτον βραβεΐον εξ έκάστης τάξεως.

Ευρήμων μνείας θά τύχωσιν οι έχοντες όρθας λύσεις όχι όλιοτέρας του ήμισιους των λύσεων άς εύρον οι τυχόντες έπαΐνου εξ έκάστης τάξεως.

Των δε λοιπών θά δημοσιευθώσιν άπλώς τα όνόματα με το ποσόν των λύσεων άς εύρον έκαστος.

Έκτός συναγωνισμού.

Οι τυχόντες εις προηγούμενους διαγωνισμούς των λύσεων ενός οιοδήποτε βραβεΐου εις μίαν εκ των τριών τάξεων, δεν δύναται να συναγωνίζωσιν δια το ίδιον ή δια κατώτερον βραβεΐον εις την αυτήν τάξιν, και τίθενται τιμητικώς εκτός συναγωνισμού, εάν ο αριθμός των λύσεων των τας παρέχη το δικαίωμα εις το ίδιον ή εις κατώτερον βραβεΐον εκείνου ού έτυχεν άλλοτε. Δέν τίθενται δε εκτός συναγωνισμού, μόνον εάν συναγωνίζωσιν εις τάξιν μεγαλύτεράν ή πριν, ή εις την ίδιαν μέν τάξιν, αλλά δι' άνωτερον βραβεΐον.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Διδάσκαλος. — Μα, παιδί μου, επί τέλους καταντά άνωπόρορον' όλον το μάθημα εγώ το είπα : συ λέξιν δεν είπες.
Μαθητής (μετά σοβαρότητος). — "Άκουε πολλά, και λάλει όλγα.

Ο Κουφιοκεφαλός άκούων την κυρίαν του να παρανοήται δια το ζστατον του καιρού πλησιάζει και τη λέγει δειλώς :
— Κυρία, εγώ πταίω πού χάλασε ο καιρός μα δεν το μούσα να σου το πώ.
— Πώς πταίς εσύ ;
— Νά ! έσπασα το βαρόμετρο ταίς προάλλας και τώρα κάνει ό,τι καιρό θέλη.

Μεταξύ μαθητών :
— Πόσους γιακάδες αλλάζει την έβδομάδα ;
— Με τους συμμαθητάς μου αλλάζω πολύ συχνά, αλλά με τον δάσκαλό μου ποτέ, γιατί αύτος κάθε μέρα μου δίδει μα ποτέ δεν παίρνει.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ
(Αι λύσεις στέλλονται μέχρι 7 Ιανουαρίου)

712. Αεξιγράφος.
Το πρώτον είνε μέταλλον πολύτιμον κι' ώραϊόν, όνομα μέρους λεξικίων είνε το δεύτερον μου, της Έκκλησίας διδάσκαλος είνε το σύνολόν μου.

713. Στοιχειόγραφος.
Αν είμαι πάντοτε πιστός, με άγαπήσ πολύ. Θά σε τρυπήσω όμως : αν μου λείψ' ή κεφαλή.

714. Στοιχειόγραφος.
Είμαι έργον του ανθρώπου, μα ο ίδιος πού με δταν με ιδή μπροστά του χωρίς κεφαλήν τα χάνει. Τώρα πάλιν αν θελήσης το κεφάλι μου να χάσω, ή θά σε ευχαριστήσω ή τ' αυτιά σου θά χαλάσω.

715. Τονόγραφος.
Όπου πάς σε συνοδεύω, ε' τον καθένα χρησιμεύω. Παιδ μπροστά άν με τονίσης κ' έπειτα μ' όρθογράφησης, θε να μ' έγχεις όταν βρέξη, ή χιονίσση ή νιρό πρέξη.

716. Δίνεγμα.
Έχω γλυκαίαν την φωνήν. Αν τον λαϊμόν μ' αλλάξης, πάλιν παρέχω ήρόνην' και αν ή πρώτη μου φωνή άσματα ψιθυρίζη, και ή έτέρα μου φωνή πάντας εύδαιμονίσει.

717. Μωσαϊκόν.
Όδησσεύς, ο Άχιλλεύς, ο Στέντωρ και ο και εις θεός πολεμικός ο άγριος ο Άρης (Πάρις σοι δίδουν το συστατικό που πρέπει να ζητήσης, σημείον του όρίζοντος δια τα σχηματίσης.

718. Κυβόλεξων.
1. Με συλλέγουν άπ' τα δένδρα είμαι χρήσιμος [εις ύλη].
2. Είμαι πόλις της Ελλάδος, αλλά της αρχαίας, [χολια].
3. Δια να με εύρης λύτα, ζήτησέ με 'ς τας θεάς.
4. Είμαι μια επαρχία της Άσίας της μικράς.
5. Είμ' υιός ενός εβραίου κ' εκτός τούτου είμ' [αυτό].

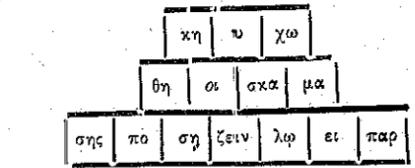
719. Ρόμβος.
Το πρώτον μου εις τους εύρισκεις μ' εύχολία.

Το έσχάτον εις τον λαϊμόν το έχει ή άσχολία. Το δεύτερον είνε νησι και σκέψου να το λύσης. Το τρίτον, λύτα, σ' εύχομαι ποτέ μη καταντήσης, διότι δεν θά ένοησ' την κάθε όμιλίαν. Το τέταρτόν μου κτηνηνή δηλοϊ άντινομιαν.

720. Πυράμις.
Οι μέν σταυροί νάντικατα-τασταθώσι δια γραμμάτων ώστε να αναγινώσεται το όνομα ήρους της Ελλάδος, οι δε εξ άστερισκό της βάσεως, μετά του εν τώ μέσω αυτών σταυρού να σχηματίζωσι το όνομα κράτους της Ευρώπης, οι τέσσαρες άνωτέρω τροφήν αναγκαϊοτάτην εις τον άνθρωπον και αι υπεράνω αυτών δύο άντινομιαν.

721. Κρικωτόν.
Αντί των σταυρών να τεύθωσι συλλαβαί τοιαύται ώστε συνδεο-οί μένη έκάστη μετά της προηγούμενης να αποτελή μίαν λέξιν και άλλην πάλιν μετά της επομένης. Όρθογραφία δεν τηρείται.

722. Παίγιονον.
Δια των εν τοις κάτωθι τετραγωνίδιοις συλλαβών σχηματίσον γνωμικόν τι.

723. Πρόβλημα.
Να εύρεθών δύο αριθμοί, των όποίων ή μέν διαφορά να διακρίθαι δια του 2, το ζύροισμα δια του 3, και το γινόμενον δια του 5.

724. Αεξιόγραφία.
Ποία λέξις πεντασύλλαβος έχει τέσσαρα ε και εν ο ;

725-727. Κεκορυμένα όνόματα νίσων.
1. Πολλάκις τα πράγματα μās φαίνονται δυσκολώτερα παρ' όσον πραγματικώς είνε,
2. Ο δίκαιος κριτής άκούει με την αυτήν προθυμίαν όλους τους δικαιομένους.
3. Και όσα άλλα βιβλία αναγινώσκω είνε καλά, άλλ ή «Διάπλασις» ύπερτερέϊ όλων.

728-732. Μαγικόν γράμμα.
Δι' άντικαταστάσεως ενός γράμματος των κάτωθι λέξεων δια δύο άλλων γραμμάτων, πάντοτε των αυτών, να σχηματισθώσιν άλλαι τόσαι λέξεις. Άσσοί, νους, λίάρος, ποίος, σίνος.

733-738. Έπανόρθωσις λέξεων.
Δια καταλλήλου μεταθέσεως των γραμμάτων των κάτωθι λέξεων σχηματίσον τα όνόματα εξ ποιητών :
1. Σομόρη. 2. Άσκαίλο. 3. Δευπύριση. 4. Χορηστίνος. 5. Ισοστά. 6. Μισίδωνης.

ΛΥΣΕΙΣ
των πνευματικών άσκήσεων της 27 Αύγουστου ε. ε.

589. Τίρα (τί, άρα). — 590. Σύρος, ΚΥ-ρος. — 591. Άλας, Άλας. — 592. Λίμνη, λίμνη. — 593. Η τράπεζα. — 594. — 595. — 596.

ΓΑΛΗ	ΔΙΝΑΙΟΣ	Σ	Α	Η
ΑΛΥΣ	ΙΤΑΔΟΣ	Κ	Μ	Τ
ΛΥΡΑ	ΝΑΘΑΝ	Α	Ε	Ι
ΗΣΑΥ	ΑΔΑΣ	ΤΟΥΡΚΙΑ		
	ΙΟΝ	Δ	Ι	Δ
	ΟΣ	Α	Κ	Ο
	Σ	Μ	Η	Ν

— 597. Του Άριστοφάνους των εξής έργων : Λυσιστράτη, Άχαρνές, Βάτραχι, Ειρήνη, Τραπεζ, Νεφέλη. — 598. Πνίγεται. — 599. Τα τέκνα ήσαν 8 και τα μήλα 37. — 600. Π Κ 601-602. 1. Μήλορ, Μήλος, ήλος, ΑΘΗΝΑ ήλος, όρος, πόρος, Πύρος, Σύρος, Ρ Ι Σύρον, σίκου. 2. Μάρη, Μάνης, ΝΙΝΟΣ μονής, μόνος, όνος, όρος, ήρος. Η-ΡΑΣ, Άρα, άρα, Άρα. — 603-605. Σ ΩΤΗ Ρ Η άναλλαγή γίνεται δια του γράμματος ρ, αι δε σχηματίζόμεναι λέξεις είνε : άρμός, έρις, αύριον' εις ταύτας Σ Α προστιθεμένων των γραμμάτων π σχηματίζονται αι λέξεις : παρμός, πέρις, πτυάριον. — 606. ΙΣΠΑΧΑΝ (1. Ισπανία, 2. Σηκουάνας. 3. Πεκίνον. 4. Αύγουστος 5. Χιλή. 6. Άνδρος. 7. Ναύπλιον). — 607. ΑΡΑΔΗ, ΔΑΙΟΣ (1. ΑΣτρος. 2. ΡΟΐκος. 3. ΑΙμος. 4. ΔΑΡναξ. 5. ΗΛιος). — 608. "Η λέγει τι σιγής κρείττον, ή σιγήν έχε. — 609. Η Τρίπολις είνε πόλις της Ελλάδος.

ΒΙΒΛΙΑ ΔΙΑ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ ΚΑΙ ΠΑΙΔΙΑ

ΕΚΔΟΘΕΝΤΑ ΥΠΟ ΤΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ», ΚΑΙ ΠΩΛΟΥΜΕΝΑ ΕΙΣ ΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΑΥΤΗΣ

Ο Άγροτικός Οικίδκος υπό Σοφίας Δήμιον μεταφρασθείς ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ. Διήγημα διδακτικόν, μετὰ 25 εἰκόνων, βραβεύθην ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας. Χρυσόδετον δρ. 3,75. Ἄδետον. δρ. 1,75

Ἡ Ἀνθούλα ὑπὸ Ἀρ. Π. Κουρτίδου μεταφρασθεῖσα ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ. Χαριέστατον καὶ ἠλικιώτατον διήγημα μετὰ 26 εἰκόνων. Χρυσόδετον δρ. 5. Ἄδետον. δρ. 3,50

Βαῖτάν Ζεράν ὑπὸ Σοφίας Δήμιον μεταφρασθείς ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ. Περιήγησις εἰς τὸν Καύκασον, ἤθη, ἔθιμα, περιπέτεια. Ἄδետον. δρ. 1,50

Εἰς τὴν θάλασσαν! Ναυτικὸν μυθιστόρημα κατὰ τὸν Μέην-Ρήδ, περιπετειῶδες, θελκτικόν, διδακτικόν. Μετάφρασις Ἀρ. Π. Κουρτίδου, μετὰ 25 εἰκόνων. Χρυσόδετον δρ. 3,75. Ἄδետον. δρ. 1,75

Τὸ Ἔθιμα τοῦ Φθόγου ὑπὸ Π. Ι. Φέρμπου ἐξελληνισθὲν ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ τοῦ André Laurie. Μυθιστορία ζωηροῦ ἐνδιαφέροντος ἐν Ρωσσίᾳ διαδραματιζομένη, μετὰ 20 εἰκόνων. Χρυσόδετον δρ. 5. Ἄδետον. δρ. 3,50

Οἱ Μαθηταὶ τοῦ Εὐδεδίου ὑπὸ Ἀρ.

Π. Κουρτίδου μεταφρασθέντες. Ἐπαγωγώτατον καὶ διδακτικὸν διήγημα Ἄδետον δρ. 1,50

Ἡ Μαρουσία ὑπὸ Π. Ι. Φέρμπου μεταφρασθεῖσα ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ τοῦ P.-J. Stahl. Διήγημα Ρωσικῆς ὑποθέσεως, συγκινητικώτατον καὶ διδακτικώτατον, βραβευθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας. Χρυσόδετον δρ. 5. Ἄδետον. δρ. 3,50

Ἡ Μούδα τῶν Παίδων ὑπὸ Α. Κατακουζηνῶ. Τόμος περιέχων 150 ποιήματα διὰ παιδιά. Χρυσόδετος δρ. 3. Ἄδետος δρ. 1,50

Ἡ Νίνα ὑπὸ Π. Ι. Φέρμπου ἐξελληνισθεῖσα. Ἀμερικανικὸν μυθιστόρημα τῆς Λουίζης Μ. Ἀλκώ, ἐν ᾧ μετὰ τρυφερότητος καὶ περισσῆς χάριτος ἐξιστορεῖται ὁ παιδικὸς βίος τῆς ἡρώιδος καὶ τῶν ἐπτὰ ἐξαδέλφων τῆς. Χρυσόδετον δρ. 5. Ἄδետον. δρ. 3,50

Παιδικὸὶ Διάλογοι ὑπὸ Αἰμιλίου Ἐρμμένου (Ἀρ. Π. Κουρτίδου), πρὸς χρῆσιν τῶν Δημοτικῶν Σχολείων, Παρθεναγωγείων καὶ Νηπιαγωγείων. Μικραὶ σκηναὶ πρὸς παράστασιν ἐν σχολαῖς ἢ οἰκογενειακαῖς ἐορταῖς. Σειραὶ δύο, ἤτοι:

Σειρὰ πρώτη, περιέχουσα 13 διαλόγους, ἐπι-

τροπομένους καὶ ἐν Τουρκίᾳ. Ἄδետος δρ. 1,90

Σειρὰ δευτέρα, περιέχουσα 10 πατριωτικὸς διαλόγους ἀπηγορευμένους ἐν Τουρκίᾳ. Ἄδետος δρ. δρ. 1,90

Παιδικὸν πνεῦμα, συλλεγὸν ὑπὸ Ν. Π. Παπαδόπουλου. Τρία τομίδια, ὧν ἕκαστον περιέχει ὑπὲρ τὰ 200 παιδικὰ πνεύματα ἔχοντα τὴν μαγικὴν δύναμιν νὰ διαχύνηται τὴν φαιδρότητα καὶ εἰς τὴν μᾶλλον σκυθρωπὴν συναναστροφήν. Χρυσόδετα καὶ τὰ τρία τομίδια ὁμοῦ δρ. 2,50. Ἄδետον ἕκαστον τομίδιον λεπτὰ 80

Ὁ Πυροπόλις ὑπὸ Π. Ι. Φέρμπου ἐξελληνισθεῖς ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ μετὰ 24 εἰκόνων. Θελκτικώτατον καὶ μορφωτικὸν τοῦ χαρακτήρος καὶ τῆς καρδίας διήγημα, βραβευθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας. Χρυσόδετον δρ. 5. Ἄδետον. δρ. 3,50

Ὁ Φῶτις ὑπὸ Χριστοφόρου Σαμαρτίδου ἐπικολυρικὸν ποίημα, ἐκτάκτου ἐνδιαφέροντος ἐν ᾧ περιγράφεται ὁ βίος μικροῦ ἑλληνοπαῖδος μετὰ ὠραίων περιγραφῶν ἑλληνικῶν ἠθῶν καὶ χαρακτήρων. Ἄδետον. δρ.

ΕΚΤΑΚΤΟΣ ΕΥΚΑΙΡΙΑ ΚΑΤΑΜΗΛΗΚΤΙΚΗΣ ΕΥΘΗΝΙΑΣ

19 τόμοι τῆς «Διαπλάσεως» — 2,000 εἰκόνες — ἀντὶ δρ. 47,50 : μόνον δρ. 19

Ἡ Διεύθυνσις τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων» σχηματίσασα πλήρως σειράς τῶν ἤδη ἐκδοθέντων 24 τόμων τῆς Α' περιόδου (1879—1893) τοῦ περιοδικοῦ τούτου, προσφέρει εἰς τὸ κοινὸν τοὺς πλεονάζοντες τόμους εἰς τιμὴν καταπληκτικῆς εὐθυμίας, ἥτοι πρὸς δραχμὴν 1 τὸν τόμον, ἀντὶ τῆς συνήθους αὐτῶν τιμῆς τῶν δραχμῶν 2,50.

Οἱ πλεονάζοντες καὶ πρὸς μίαν δραχμὴν ἕκαστος παρεχόμενοι εἶνε οἱ ἑξῆς 19 τόμοι: 4ος, 5ος, 6ος, 7ος, 8ος, 9ος, 11ος, 12ος, 14ος, 15ος, 16ος, 17ος, 18ος, 19ος, 20ος, 21ος, 22ος, 23ος, 24ος, πωλούμενοι κατὰ χωροστά ἕκαστος.

Οἱ ἐκ τῆς ἀνω σειρᾶς ἐξαίρουμένοι πέντε τόμοι εἶνε σχεδὸν ἐξηλελημένοι, πωλοῦνται δὲ τὰ ὀλίγιστα εὐρισκόμενα ἀντίτυπα τοῦ 1ου, 3ου καὶ 13ου τόμου πρὸς δρ. 2,50 ἕκαστον, τοῦ 10ου δρ. 4, καὶ τοῦ 2ου δρ. 10.

Καὶ ἐκ τῶν 19 δὲ τόμων τῆς δραχμῆς οἱ βαθμηδὸν ἐξαντλούμενοι θὰ ὑπερτιμηθῶσι πάλιν. Ὅστε οἱ θέλοντες νὰ ἐπαφελθῶσι τῆς εὐκαιρίας πρέπει νὰ μὴ ἀναβάλλωσιν.

Ἐκαστος τόμος τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων», κομμεῖται ἐν 100 ἕως 130 εἰκόνων, εἶνε ἀνεξάρτητος τῶν ἄλλων τόμων καὶ ἀποτελεῖ αὐτοτελὲς βιβλίον.

Ἐν τοῖς τόμοις τῆς «Διαπλάσεως» ἐκτὸς τῆς ἄλλης παικτικῆς ἐξέως ἐπαγωγῆς, μορφωτικῆς καὶ διδακτικῆς ὕλης, ἐμπεριέχονται καὶ τὰ ἑξῆς ἠθικώτατα μυθιστορήματα, τὰ πλεῖστα τῶν ὁποίων ὡς κύρος τῆς φιλολογικῆς αὐτῶν ἀξίας καὶ τῆς μορφωτικῆς αὐτῶν δυνάμεως φέρουσι τὴν βράβευσιν αὐτῶν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας:

Ὁ Ἀναϊκόκαρδος, ἐν τῷ 7ῳ τόμῳ. — Οἱ τρεῖς μικροὶ Σωματοφύλακες, ἐν τῷ 7ῳ καὶ 8ῳ. — Ὁ Βράχος τῶν γλάρων, ἐν τῷ 9ῳ. — Ὁ Μικρὸς ἦρως, ἐν τῷ 10ῳ. — Ἡ Κόρη τοῦ Γερωμά, ἐν τῷ 11ῳ. — Ὁ Ἰωάννης Καστίρας, ἐν τῷ 12ῳ, 13ῳ καὶ 14ῳ. — Τὸ Κερθάνιον, ἐν τῷ 13ῳ καὶ 14ῳ. — Αἱ Διεστῆς διακοπαί, ἐν τῷ 15ῳ καὶ 16ῳ. — Ὁ Πλοίαρχος, ἐν τῷ 17ῳ καὶ 18ῳ. — Ἡ Γυρτοπούλα, ἐν τῷ 19ῳ καὶ 20ῳ. — Ἡ

Ἀδελφούλα μου, πρωτότυπον μυθιστόρημα τοῦ κ. Ξενοπούλου, ἐν τῷ 20ῳ. — Οἱ Καλοὶ ἄνθρωποι ἐν τῷ 21. — Ὁ Μικρὸς λόρδος, ἐν τῷ 22ῳ. — Ὁ Κληρονόμος τοῦ Ροβινσώνας, ἐν τῷ 23ῳ καὶ 24ῳ.

Ἀνάγνωσμα τοιοῦτον εἰς τὸσον μικρὰν τιμὴν προσφερόμενον εἶνε τυχερὸν ἀποκτήμα διὰ τοὺς ἐνδιαφερομένους ὑπὲρ τῆς μορφώσεως τῶν τέκνων τῶν γονεῖς.

Οἱ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις δέον νὰ προσθέτωσιν εἰς τὴν τιμὴν ἕκαστου τόμου καὶ λεπτὰ 10 διὰ ταχυδρομικὰ τέλη. Οἱ δὲ ἐν τῷ ἑξωτερικῷ πέμψουσιν εἰς χρυσὸν τὸ ἀντίτιμον, δὲν προσθέτωσι δὲ ταχυδρομικὰ τέλη.

Ποσὰ μικρότερα τῶν 5 φράγκων, ἐκ τοῦ ἑξωτερικοῦ, εἶνε δεκτὰ καὶ εἰς γραμματόσημον.

Αἱ παραγγελίαι ἀπευθύνονται μετὰ τοῦ ἀντιτίμου, δι' ἐπιστολῆς συστημένης κατ' εὐθεῖαν.

Πρὸς τὸν κ. Ν. Π. Παπαδόπουλον ἐκδοτὴν τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων» ὁδὸς Αἰόλου 119 **Εἰς Ἀθήνας**

Τὸ ἀντίτιμον τῶν συνδρομῶν ἀποστέλλεται κατ' εὐθεῖαν πρὸς τὸν κ. Ν. Π. Παπαδόπουλον, ἐκδοτὴν τῆς Διαπλάσεως τῶν Παίδων, εἰς Ἀθήνας, διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν, χαρτονομημάτων πρὸς Κράτους, χρυσοῦ, τοκομηρίδιον, συναλλαγματικῶν ἐντὸς συστημένης ἐπιστολῆς. Ποσὰ μικρότερα τῶν 5 φράγκων, ἐκ τοῦ ἑξωτερικοῦ, εἶνε δεκτὰ καὶ εἰς γραμματόσημα. — Οἱ ἀλλάσσοντες κατοικίαν συνδρομητὰ παρακαλοῦνται νὰ γνωστοποιῶσιν ἡμῖν ἐγκαίρως τὴν νέαν τῶν διευθύνσεων, συναποστέλλοντας τὴν παλαιάν τῶν διευθύνσεων καὶ 25 λεπτῶν γραμματόσημον διὰ τὴν δαπάνην τῆς ἐκτυπώσεως τῆς νέας ταινίας.

Παράπονα περὶ μὴ λήψεως φύλλων γινόμενα μετὰ παρλίσειν δεκαπενθήμερον τὸ πᾶν ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως τῶν εἰσὶν ἐπαράδεκτα.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου τῶν καταστημάτων Ἀνάστη Κωνσταντινίδου 1894—8717.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ἑκουσίου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἕσθη παιδικὸν περιοδικὸν συγγραμμά, ἀληθεὶς παρασχόν ἐκ τῆς χάριτος ἢ τῶν ὑποθέσεων, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀρίστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ Ἑξωτερικοῦ δραχ. 8.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 7 Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ῃν ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἑν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Ἐν Ἑλλάδι, λεπ. 10.—Ἐν τῷ ἔξωτ. φρ. χρ. 0,15 ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήνασι Ὅδὸς Αἰόλου, 119, ἔναντι Χρυσοσηλαιωτίσεως.

Περίοδος Β'.—Τόμ. 1ος.—34 Ἐν Ἀθήνασι, τὴν 8 Ὀκτωβρίου 1894 Ἔτος 16.—Ἀριθ. 34

ΤΑ ΠΑΘΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΓΙΑΝΝΑΚΗ ΣΩΠΠΑΡ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΔΟΥΛΟΒΙΚΟΥ ΔΕΝΟΓΙΕΡ

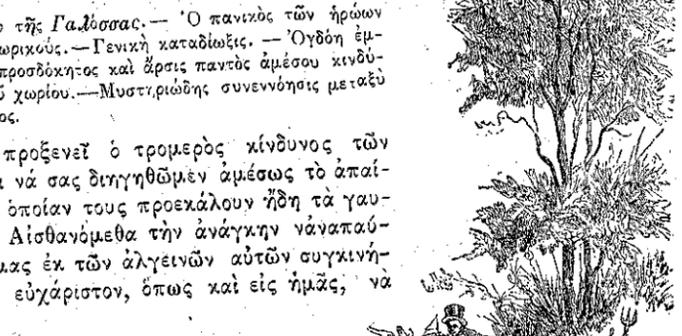
[Συνέχεια ἴδε σελ. 257]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΔ'.
Νέα περὶ τῆς οἰκογενείας τοῦ Γιαννάκη.—Ἀφίξις εἰς τὸ πλῆθρον χωρίον.—Συνωμοσία τῶν δύο μικρῶν τυχοδιωκτῶν.—Ἐν αἶνιγμα.—Προπαρασκευὴ διὰ τὴν πάλιν τῶν δύο ἀρκτων μετὰ τῶν σκύλων τοῦ χωρίου.—Ἡ κατάληξις τοῦ Μαρξισίου τῆς Γαλλίας.—Ὁ πανικὸς τῶν ἡρώων μας προξενεῖ πανικὸν εἰς τοὺς χωρικοὺς.—Γενικὴ καταδίωξις.—Ὀγδοὺ ἐμφάνισις τοῦ Γιγάντος.—Ὑλισ ἀπροσδόκητος καὶ ἄρσις παντὸς ἀμέσου κινδύνου.—Ὁ βίσιος ἀναχωρεῖ ἐκ τοῦ χωρίου.—Μυστηριώδης συνεννόησις μετὰ τοῦ Μαρξισίου καὶ τοῦ Γιγάντος.

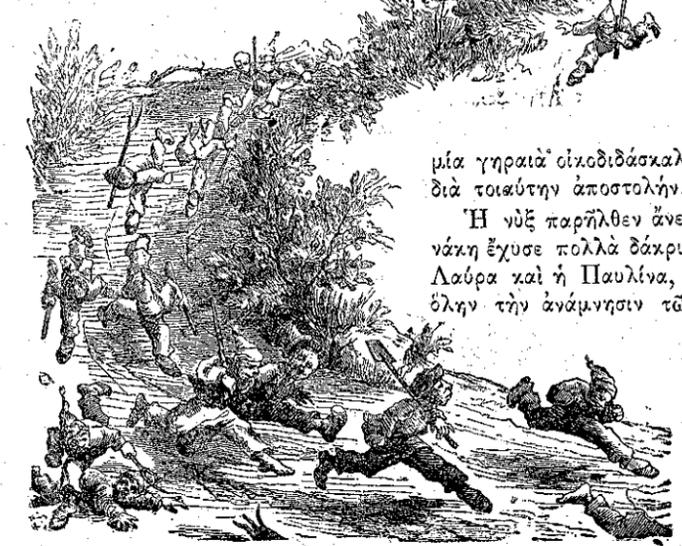
σότερον τοῦ συνήθους, χωρὶς ὁ δραπέτης νὰ ἐπιστρέψῃ, ὁ τῶσον λαίμαργος, καὶ κατόπιν ὅταν ἐσκοτίναςε καὶ δέν τον εἶδαν πάλιν, αὐτὸν τον τῶσον δειλὸν τὴν νύκτα, ὁ ὁποῖος, τὴν προτεραιάν ἀκόμη, ἐφοβεῖτο νὰ καταβῇ χωρὶς φῶς μέχρι τῆς ἐξωθύρας — ὦ, τότε δικαίως ἤρχισαν νάνησυχοῦν.

Ἡ λύπη τὴν ὁποίαν μᾶς προξενεῖ ὁ τρομερὸς κίνδυνος τῶν ἡρώων μας, δέν μας ἐπιτρέπει νὰ σας διηγηθῶμεν ἀμέσως τὸ ἀπαίσιον τέλος τῆς πάλης, εἰς τὴν ὁποίαν τους προεκάλου ἦδη τὰ γαυγίσματα τῶν ἀντιπάλων των. Αἰσθανόμεθα τὴν ἀνάγκην νάναπαύσωμεν ἐπ' ὀλίγον τὴν ψυχὴν μας ἐκ τῶν ἀλγεινῶν αὐτῶν συγκινήσεων ἴσως δὲ θὰ σας εἶνε εὐχάριστον, ὅπως καὶ εἰς ἡμᾶς, νὰ χρησιμοποιήσωμεν τὴν σύντομον αὐτὴν ἀνάπαυαν διὰ νὰ ἴδωμεν τί ἀπέγινεν ἡ καλὴ οἰκογένεια Σωππάρ μετὰ τὴν ἐξαφάνισιν τοῦ Γιαννάκη.

Τί ἐγίνεν; Μήπως τοῦ συνέθη κανὲν δυστύχημα; Ποῦ ἦτο; Τί ἐκαυμε; Ἴδου αἱ ἐρωτήσεις τὰς ὁποίας ἀντήλλασον ἀδιακόπως, μετ' ἀνησυχίας αὐξήσεως ὀλονέν.

Κατ' ἀρχὰς ὀλίγην ἔδωκαν προσοχὴν εἰς τὴν δραπέτευσίν του. Ἦτο μίᾳ ἀπείθειά ἐπὶ πλέον, ἐὰν δὲ ἦτο ἢ βαρυτέρα ἐξ ὧων εἶχε διαπράξῃ μέχρι τοῦδε ὁ Γιαννάκης, ἐσκόπευον διὰ τοῦτο νὰ τον τιμωρήσουν διπλά, ὅταν θὰ ἐπέστρεφεν. Ἡ ἐπιστροφή δὲ αὐτῆ τοῖς ἐφαίνετο βεβαία. Τὸ πείσμα τοῦ Γιαννάκη εἰμποροῦσε νὰ κρατήσῃ ἕως τὴν ὥραν τοῦ γεύματος, ἀλλ' ὄχι περισσότερον. Ἡ λαίμαργία του ἦτο τὸ ἀσφαλέστερον ἐγγέγγυον τῆς ταχθείας του ἐπιστροφῆς. Ἐχάρησαν μάλιστα, ἂν θέλετε, διὰ τὴν ἡσυχίαν, τὴν ὁποίαν ἐπὶ τινὰς ὥρας θὰ ἐξησφάλιζεν εἰς τὴν οἰκίαν ἢ ἀπουσία τοῦ μικροῦ ταραξίου.

Ἡ θέλησαν νὰ στείλουν νὰ ἐξετάσουν. Ἀλλὰ ποῖον; Τὴν ἰδίαν ἐκείνην προίαν ὁ Γιαννάκης εἶχεν ἐκδιώξῃ ὀλους τοὺς ὑπέρθεος τῆς οἰκίας. Δέν ἔμενε πλέον παρά μίᾳ γηραιᾷ οἰκοδιδάσκαλος, πολὺ ὀλίγον κατάλληλος διὰ τοιαύτην ἀποστολήν.

Ἡ νύξ παρήλθεν ἄνευ ὕπνου. Ἡ μητέρα τοῦ Γιαννάκη ἔχουσε πολλὰ δάκρυα, αἱ δὲ μικραὶ του ἀδελφαί, ἡ Λαύρα καὶ ἡ Παυλίνα, ἔκλαυσαν καὶ αὐταὶ πολὺ, μετὰ τὴν ἀνάμνησιν τῶν μαρτυριῶν, τὰ ὁποῖα ταῖς ἔκαμνεν ὁ κακὸς ἀδελφός.

Τοιαύτη ἦτο ἡ λαμπρὰ οἰκογένεια, εἰς τὴν ὁποίαν ὁ Γιαννάκης ἐπροξέεινε τόσας λύπας καὶ ἀγωνίας.

Ἄ, μικροὶ μου φίλοι! Ἀπὸ ὅλα τὰ ἔργα τοῦ Δημιουργοῦ, τὸ θαυμαστότερον εἶνε ἡ ἀδελφικὴ καρδιά, ἡ μητρικὴ καρδιά, ἡ πατρικὴ καρδιά.

Ὁ κύριος Σωππάρ ἔκαμνε τὰ δυνατὰ του διὰ νὰ κρύπτῃ τὴν ἀνησυχίαν, τὴν ὁποίαν ἠσθάνετο κατὰ βάθος ὑπὸ πρῶτον ἀταραξίας. «Νὰ εἰσθε ἡσυχοὶ» ἔλεγε πρὸς τὴν σύζυγόν του καὶ πρὸς

Ἄ, μικροὶ μου φίλοι! Ἀπὸ ὅλα τὰ ἔργα τοῦ Δημιουργοῦ, τὸ θαυμαστότερον εἶνε ἡ ἀδελφικὴ καρδιά, ἡ μητρικὴ καρδιά, ἡ πατρικὴ καρδιά.